

Učiteljevo veselje. Kaj je učiteljevo veselje? Morda to, da se mora dan za dnevom z nevednostjo in surovostjo svojih nepokojnih učencev in učenk vojskovati! — Ali morda to je veselje učiteljevo, da pri vsem tem, ko se dan na dan trudi in potí, mora včasí želodec pod rebra v gostije djati, kakor pravi naš pesnik Vodnik?

Ali je veselje učiteljevo to, da mu nevedni in nehvaležni svet njegov trud večkrat prav grenko plačuje z zarobljenimi besedami in neprijetnim obnašanjem? — Kje je torej učiteljevo veselje?

Le počasi, ljubi moj sobrat. Učiteljevo veselje je vse drugej, nego ga ti iščeš! Poslušaj, povem ti, kje je domá učiteljevo veselje. V šoli, v sredi ljubih učencev, naj učitelj išče svojega veselja. Ako vidim, da učenci moje nauke zvesto poslušajo in si jih globoko v serce vtiskujejo, je to zelo veselo za me, ki svoje učence priseréno ljubim. In ko otroci previdijo, da jih imam rad, in da jim vse dobro želim in hočem, skazujejo tudi oni meni nasprotno ljubezen, kajti ljubezen rodi ljubezen, in to je zopet kaj veselo za me.

Dopisi in novice.

Iz beljaške okolice. — *g* — (Nova učiteljska družba.)

Pred nekoliko dnevi se je v Beljaku zbralo nekaj učiteljev iz štirih dekanij, da so se posvetovali, ali bi ne bilo času primerno, da bi se napravila velika učiteljska družba za celo Koroško. Reklo se je: „Človek sam, dob posekan“. Namen nove družbe bo: 1) duševno izobraževanje udov in po tem povzdiga šolstva; 2) združeno močjo tišati na to, da se materijalno stanje učiteljev zboljša. Pravila družbe „Volksschule“ so se pretresla; večina §§. se je za dostojne poterdila, nekaj pa se jih je po okoliščinah izpustilo ali prestrojilo. Slednjč se izvoli odbor šestih udov, naj konečno pravila izdela, jih oblastnji podá, po dekanijah povabila k pristopu razposlje in prvo občno skupščino razpiše. Vsako leto bo deta dva občna zbora: po veliki noči in o počitnicah. Vsaka dekanija si izvoli svojega „opravilnika“, ki ima želje, pritožbe itd. posamesnih učiteljev zapisovati in od časa do časa naznanovati stalnemu odboru v Beljaku, kateri vse vredi in potem občnemu zboru predlaga. Posebnega plačila se ne odrajtuje; samo resnični stroški se vsako leto posebej na družniške razdelé. Vstop se mora „pismeno“ odboru naznanjati. Sedanji začasni in izvoljeni odbor šteje sledeče gg. učitelje: Šolc-a v Beljaku, Grünwald-a v št. Martinu,

Vigele-ta v Štebnu, Benedikter-ja v Radenthein-u, Kreuzer-ja v Bleibergu in Seper-ja v št. Rupertu. — Nadjamo se, da namenjena družba ne bode stopila do cela v tiste liberalne (?) stopinje, ktere mi prav do golega poznamo. Da se to pa še manj zgoditi more, vdeležujmo se mi slov. učitelji na Koroškem prav obilno te družbe, bodimo enega duhá in sercá, ter — „das mässigende Element“, berzdovavni živelj. Precej, kakor deželna vlada družbina pravila poterdi, naznanim še kaj več o osnovi nove družbe „Tovaršu“ in — tovaršem. Z Bogom!*)

Iz Ternovega. Nekterim naročnikom „Lire Sionske.“ Tretje leto teče sedaj, kar sem bil začel izdajati „Liro Sionsko“; vendar pa ima še sedaj skoraj tretjina njenih naročnikov poravnati naročnino za njo. Primoran sem torej še enkrat opomniti, da jo vsaj sedaj vsi pošljejo do konca tega meseca, in me ne primorajo po drugi poti iskati svojega denarja, ali pa celó njih imena očitno naznanjati. Toliko, mislim, prevdari lahko vsak sam, ako že noče podpirati naše domače stvari, da je vsaj nepošteno, ako tirja poverh truda še materialne škode od onega, ki se trudi za njo. — Denar naj se mi pošlja z mojim napisom v Bistrice. (Post: Illirisch-Feistritz.) — Kdor bi še hotel imeti „L. S.“, jo lahko dobí za 2 gl. pri meni, ali pa pri gg. Giontini-tu in Lerherju v Ljubljani.

France Gerbic,
izdatelj „Lire Sionske“.

Iz Ljubljane. „Novice“ v l. 10. to-le pišejo: „Koliko nuje so „Novice“ imele že zlasti z vodstvom ljubljanske c. k. normalke zaradi pisave lastnih imen, to vedó vsi naši bralci; veliko let so s svojimi pridigami: „pišite slovenska lastna imena slovenski, nemška nemški!“ metale bob v steno, kajti ta pisava imela se je za rogove panславizma! Zdaj pa nam je c. k. ministerstvo nauka pristopilo na pomoč in ukazalo, česar smo mi več let brez uspeha prosili. Ker sl. ministerstvo menda po zgodovini tolikoletni ne zaupa vsem normalkinim učiteljem, da bi bili zmožni slovenske pisave, je sporočilo to delo gospodom katehetom. Dobro!“ — „Laibacherica“ 10. t. m. piše, da je ravnatelj sam brez ukaza zapisnike dal bil gg. katehetoma. Tim bolje; nas prav veseli. — Povedala nam je tudi „Laibacherica“, da je c. kr. preparandovski učitelj g. Lesjak bil tisti, ki je „Uč. Tovarša“ gospodom bogoslovcem imenoval „ein primäres Blättchen“, in kaj si je pri tem tudi mislil. Kakor po stenografičnih spisih na tanko to pripoveduje. Naša celo brezimenna potožba je bila pohlevna, da pohlevniša ni mogla biti. „Laib.“ dopisniku, kteri jo zove „heftiger Ausfall“ in kteri pravi: „Hätte Herr Lesjak gesagt: Lesen Sie nur slovenische Zeitschriften und rühren Sie die deutschen nicht an, dann hätte er Gnade gefunden itd.“ — rečemo z dobro vestjo — dasi z g. Lesjakovimi besedami: „Leidenschaft schadet überall, am meisten itd.“

*) Prosimo!

Vredn.

 Pridjana je postna pesem z napevom.

Odgovorni vrednik:
Andrej Praprotnik.

Tiskar in založnik:
Jož. Rudolf Millo.